

Ez itt az én hazám

2024 november 17. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

A gazdag amerikai nyugdíjasok elvárják, hogy az a közösség alkalmazkodjon hozzájuk, amelyet érdemesnek tartottak kiválasztani öregkorukra.

A minap szívszorító beszámolót tett közzé a CNN. Az amerikai liberális hírportál egy olyan amerikai házaspár

kálváriáját mutatta be, amely úgy döntött, hogy Franciaországba költözik, és ott fogja leélni nyugdíjaséveit, mert az sokkal jobb, mint odahaza, San Franciscóban. A házaspárnak se gyermekei nincsenek, se testvéreik, se szüleik. Viszont igen gazdagok, mert mindketten kiváló munkahelyen dolgoztak sokáig, tehát ott élhetnek, ahol akarnak. A választás Nimes városára esett, ez Franciaország déli részén található, kedélyes kisváros. A bajok itt kezd?dtek.

Az amerikaiak ugyanis nem tudnak franciául, s a feleség szerint a beköltözés és az ezzel járó ügyintézés annyi idejét elvette, hogy nem is tudott igazán foglalkozni a nyelvtanulással. Eljárt a boltokba, sétálgatott a városban, de ráébredt, hogy senkit sem ismer és nem is beszélget senkivel.

Ez pedig szomorúvá tette ?t. Nem beszélve arról, hogy az amerikai asszony ízlésének se felelt meg a francia konyha, pedig nagyon szeret f?zni.

Mivel nem javult a helyzet, a házaspár eldöntötte, hogy a nem túl messzire lev? Montpellier-be költözik, amely nagyobb és talán befogadóbb. Bánták, hogy milyen óriási hivatali ügyintézést jelent egy autó áthozatala Amerikából Európába, s az orvosi ellátás is teljesen más módon m?ködik, mint odahaza. Végül azt a döntést hozták, hogy bár máig nagyon szeretik Franciaországot, jobb nem ott élni, s visszatérnek Amerikába. Mert azért San Francisco az ? városuk.

A példa természetesen kiragadott, és nem mindenki viselkedik így. De mégis lehozta a CNN, mint jelenséget, és így egy létez? probléma.

Vagyis tényleg vannak olyan amerikaiak, akik Isten által adott jognak tartják azt, hogy ott és úgy éljenek, ahogy akarnak. Vagyis amerikaiként. Mondjuk Franciaországban. Mikor pedig kiderül, hogy mások, a helybéli franciák nem úgy élnek, ahogy ?k, akkor felháborodnak.

Ismert jelenség, hogy a nyugati országokban a tengerentúli államokból érkez?ket nem úgy tekintik, mint bevándorlókat, hanem mint akik néhány évet itt akarnak élni, amolyan kísérletként. Természetesen ezt nem tehetnék meg, ha nem lennének zsiványosan gazdagok, ha meg kellene dolgozniuk a megélhetésükért. Mivel viszont azok, elvárják, hogy a világ úgy forogjon, ahogy ?k diktálják. Megdöbbennek azon, hogy a helybéli lakosság nem beszéli az ? nyelvüket, az euroangolt, amely nem különösebben elegáns, de használható. Ez a nyelv persze nem létezik ilyen néven.

Az euroangol olyan nyelv, amelyet mindenki használ Nyugat-Európában, és kisebb részben a mi régiónkban is, ahol senkinek sem az anyanyelve, senki se különösebben profi használója, de mivel könnyen elsajátítható és a popkultúrában is ezt használják, ezért terjed. Viszont mikor valaki leül a barátaival beszélgetni, akkor nem ezt használja, hanem az anyanyelvét.

Az amerikaiaknak ez volt a gondja, hiszen az ? fejükben a világ egy olyan befogadó közeg, ahol nekik mindenhol biankó csekkjük van az élethez. Nekik nem kell alkalmazkodniuk a franciákhoz, hiszen ?k diktálják a tempót. A világuk egy amerikanizált társadalom, ahol minden érthet? és minden ismer?s a nagy vízen innen és túl.

A pár kudarca egyúttal örömteli is. Mert a világ mégsem olyan, ahogy azt ?k elképzelik. A McDonald’s azzal lehetett sikeres, hogy az egész világon ugyanazt a fajta hamburgert adták el, sehol semmi különbség nem volt, hús, buci, uborka, sajt, szósz. Ezzel tarolták le az összes országot. Az uniformizált élet persze könny? és egyszer?, vonzó, de csak a felszínt karcolgatja. Nem a McDonald’s jelenti az életet sehol, az mindenütt idegen, kicsit még Amerikában is. Ott is azt mondják, ez az alapok alapja, ebb?l lehet építkezni, de ez nem elég. Európában pedig ennél sokkal többre van szükség, bármilyen gyalázatos visszafejl?désre volt képes az öreg kontinens kultúrája.

Az valahogy mégsem járja, hogy kizárólag pénz alapján bárki eldönthesse, hogy hol él. Igen, van rá joga, hogy beköltözzön egy másik országba. Brit nyugdíjasok tömegei döntöttek úgy, hogy az id?séveiket Spanyolországban élik le, mert ott jobb a klíma, mint odahaza. Technikailag megoldható a folyamatos ingázás az angliai unokák és a Costa Brava között.

A gazdag és nemtör?döm nyugdíjasok kiválogatják a legjobb helyeket maguknak, s elvárják, hogy az a közösség alkalmazkodjon hozzájuk, amelyet érdemesnek tartottak kiválasztani öregkorukra. Nyilván ?k nem robbantanak fel semmit, nem késelnek meg az utcán átlagembereket, nem veszélyesek senkire, de nagyjából ugyanannyira agresszívan követel?z?k, mint az illegális bevándorlók keletr?l.

Egyik se tör?dik azzal, hogy itt emberek élnek, hogy itt, ez a kiválasztott föld valakinek a hazája.

Sitkei Levente

www.magyarnemzet.hu

Ajánló